

's Ochtends kreeg hij een medaille en 's middags stuurden ze Reacher terug naar school. De medaille was zijn tweede Legion of Merit. Het was een fraai exemplaar, wit email met een lint in een kleur die het midden hield tussen paars en rood. Conform us Army Regulation 600-8-22 wordt de onderscheiding toegekend voor uitzonderlijk verdienstelijk gedrag bij werkzaamheden van uitmuntende aard in dienst van de Verenigde Staten op een positie met grote verantwoordelijkheid. En dat was een horde die Reacher dacht te hebben genomen, in ieder geval in technisch opzicht. Maar hij vermoedde dat hij de onderscheiding om precies dezelfde reden had gekregen als de eerste. Het was een deal. Een bevestiging van een afspraak. *Aanpakken en je mond houden over wat je voor ons moest doen.* Reacher zou sowieso zijn mond hebben gehouden. Wat hij gedaan had, was niet iets om over op te scheppen. De Balkan, een beetje speurwerk, een zoektocht naar twee mannen die op de hoogte waren van oorlogsgeheimen. Hij had al snel vastgesteld wie het waren en waar ze zaten. Hij had hen met een bezoek vereerd en door het hoofd geschoten. Allemaal onderdeel van het vredesproces. De belangen waren behartigd en de regio kwam een beetje tot rust. Twee weken van zijn leven. Vier kogels verbruikt. Het stelde weinig voor.

Army Regulation 600-8-22 was verrassend vaag omtrent de redenen voor het verlenen van de onderscheiding. Het enige wat erin stond, was dat het ordeteken tijdens een passende ceremonie moest worden uitgereikt met een adequaat vertoon van vormelijkheid. Dat betekende over het algemeen een ruim vertrek met verguld meubilair en een stelletje vlaggen. En er was een officier vereist met een hogere rang dan de ontvanger van de onderscheiding. Reacher was majoor met een staat van dienst van twaalf jaar, maar er werden die ochtend ook andere onderscheidingen uitgereikt, aan een drietal kolonels en twee generaals met één ster. Daarom werden de honneurs waargenomen door een generaal met drie sterren uit het Pentagon die Reacher kende van jaren geleden toen de man bataljonscommandant was geweest bij de CID in Fort Myer. Iemand met

hersens. Iemand met in ieder geval genoeg hersens om te verzinnen waarom een majoor van de MP een Legion of Merit kreeg. Hij keek op een bepaalde manier. Een tikje ironisch met een bloedserieuze ondertoon. *Aanpakken en je mond houden*. Misschien had hij in het verleden wel net zoiets gedaan. Misschien wel vaker dan één keer. Het linkerpand van zijn klasse A uniformjas hing vol met versierselen, genoeg om een hele kerstboom mee op te tuigen. Er zaten twee Legions of Merit bij.

Het voor de gelegenheid passend geachte vertrek lag diep in Fort Belvoir in Virginia. Dicht bij het Pentagon, wat handig was voor de driesterrengeneraal. Ook handig voor Reacher, omdat het ongeveer even ver was van Rock Creek, waar hij was ingekwartierd toen hij in het land was teruggekeerd. Minder handig voor de andere officieren. Die waren ingevlogen vanuit Duitsland.

Ze liepen allemaal wat rond, praatten over koetjes en kalfjes en enkelen schudden elkaar de hand. Toen werd het stil en gingen de kandidaten voor de versierselen op een rij in de houding staan. Er werd gesalueerd, en de onderscheidingen werden opgespeld en omgehangen. Daarna liepen ze opnieuw wat rond, praatten ze opnieuw over koetjes en kalfjes en werden er handen geschud. Reacher schuifelde voorzichtig in de richting van de deur, vast van plan er zo snel mogelijk tussenuit te knijpen, maar de driesterrengeneraal ving hem op. Hij schudde Reacher de hand, pakte hem bij zijn elleboog en zei: 'Ik heb gehoord dat je nieuwe orders krijgt.'

'Dat heeft nog niemand me verteld,' zei Reacher. 'Nog niet. Waar hebt u dat gehoord?'

'Van mijn sergeant. Die praten allemaal met elkaar. Geen efficiëntere tamtam dan die van de onderofficieren in het leger van de Verenigde Staten. Ik sta er steeds weer versteld van.'

'Waar zou ik volgens hen naartoe moeten?'

'Dat weten ze niet precies. Maar niet ver weg. In ieder geval naar een plek die per auto te bereiken is. Ik heb gehoord dat er een auto is gereserveerd in het depot.'

'En wanneer krijg ik dat bevestigd?'

'In de loop van de dag.'

'Dank u,' zei Reacher. 'Dat is goed om te weten.'

De driesterrengeneraal liet Reachers elleboog los. Reacher schuifde verder in de richting van de deur, de deur door, een gang in. Daar hield een sergeant eerste klas abrupt zijn pas in. Hij salueerde. Hij was buiten adem, alsof hij een flink eind had hardgelopen. Misschien vanaf een ander deel van het complex, waar het echte werk werd gedaan.

‘De complimenten van generaal Garber, sir,’ zei de man. ‘Hij laat vragen of u zich wilt melden op zijn kantoor zodra het u uitkomt.’

‘Waar ga ik naartoe, sergeant?’ vroeg Reacher.

‘Naar een plek die per auto bereikbaar is,’ zei de man. ‘Maar dat kan van alles en nog wat zijn in deze omgeving.’

Het kantoor van Garber was in het Pentagon, dus reed Reacher mee met twee kapiteins die in Belvoir woonden, maar in de middag in ring B waren gestationeerd. Garber had een eigen kantoor, afgescheiden van de rest, in de tweede ring op de tweede verdieping, met een sergeant achter een bureautje voor de deur. De sergeant stond op en nam Reacher mee naar binnen. Hij kondigde hem aan als een ouderwetse butler in een film. Daarna deed hij een stap opzij en maakte aanstalten om terug te keren naar zijn post, maar Garber zei: ‘Sergeant, ik wil graag dat je erbij blijft.’

Dus bleef de man, op de plaats rust, beide voeten stevig op het linoleum geplant.

Een getuige.

‘Ga zitten, Reacher,’ zei Garber.

Reacher ging zitten op een stoel met een buisframe, die iets inzakte onder zijn gewicht, zodat hij een beetje achteroverhelde, alsof er een krachtige wind stond.

‘Je hebt nieuwe orders,’ zei Garber.

‘Wat en wanneer?’ vroeg Reacher.

‘Je gaat terug naar school.’

Reacher zei niets.

‘Teleurgesteld?’ vroeg Garber.

Vandaar de getuige, dacht Reacher. Geen privégesprek. De beste aanpak. Hij zei: ‘Zoals altijd, generaal, ben ik tevreden met waar het leger me naartoe stuurt.’

‘Je klinkt niet blij. Maar dat zou je wel moeten zijn. Een carrière in ontwikkeling is iets moois.’

‘Welke school?’

‘De details worden op dit moment op je kantoor bezorgd.’

‘Hoelang gaat het duren?’

‘Dat hangt ervan af hoe hard je werkt. Zo lang als nodig is, denk ik.’

Reacher nam een bus op het parkeerterrein van het Pentagon en stapte twee haltes verder uit, aan de voet van de heuvel waarop het hoofdkwartier van Rock Creek was gelegen. Hij liep de helling op en ging rechtstreeks naar zijn kantoor. Midden op zijn bureau lag een dunne dossiermap. Zijn naam stond erop, plus een paar cijfers en de titel van de cursus: DE IMPACT VAN RECENTE FORENSISCHE INNOVATIES OP TRANSINSTITUTIONELE SAMENWERKING. In de map zaten vellen papier, nog warm van de kopieermachine, en een formele bevestiging van een tijdelijke detachering op een locatie die de indruk wekte van een gehuurde faciliteit op een bedrijventerrein in McLean, Virginia. Hij moest zich daar vóór vijf uur die middag melden. In burgerkleding. Er was in onderdak op locatie voorzien. Hem zou een burgervoertuig ter beschikking worden gesteld. Geen chauffeur.

Reacher nam de dossiermap onder zijn arm en liep het gebouw uit. Niemand keek hem na. Niemand was in hem geïnteresseerd. Niet meer. Hij had mensen teleurgesteld en voor een anticlimax gezorgd. De tamtam van de onderofficieren had de adem ingehouden en het enige resultaat was een zinloze cursus met alleen maar flauwekul in de titel. Niets opwindends. Dus telde hij niet meer mee. Hij verdween uit de circulatie. Uit het zicht en buitenspel. Als een geblesseerde teamsporter. Over een maand zou iemand zich hem misschien heel even herinneren en zich afvragen wanneer hij weer terug zou komen, of hij terug zou komen, en hem daarna net zo snel weer vergeten.

De sergeant van dienst bij de ingang keek even op toen hij langsliep, en keek toen weer verveeld een andere kant op.

Reacher had maar heel weinig burgerkleden en een deel ervan kon je niet eens burgerkleding noemen. De broek die hij buiten dienst-

uren droeg, was afkomstig van het Korps Mariniers en dertig jaar oud. Hij kende iemand die iemand kende die in een depot werkte, die beweerde dat er in de tijd dat Johnson nog president was een baal oude spullen verkeerd bezorgd was waar nooit meer aandacht aan was besteed. De clou van het verhaal was kennelijk dat die oude broeken van de mariniers er net zo uitzagen als nieuwe broeken van Ralph Lauren. Niet dat het Reacher iets kon schelen hoe die broek eruitzag, maar vijf dollar was een aantrekkelijke prijs. En het was een fijne broek. Nooit gedragen, nooit aan iemand verstrekt, stijf opgevouwen, een beetje muf, maar hij kon nog minstens dertig jaar mee.

De T-shirts die hij buiten diensturen droeg kon je evenmin burgerkleding noemen. Het waren oude exemplaren van het leger, vaal, dun en verwassen. Alleen zijn jack was absoluut niet militair. Het was een bruin spijkerjack, in elk opzicht een authentieke Levi, inclusief het label, zij het dat het in elkaar was genaaid door de moeder van een voormalig vriendinnetje, destijds in een kelder in Seoul.

Hij kleepte zich om en stopte de rest van zijn spullen in een plunjezak en een koffer. Hij sleepte de bagage naar de stoeprand, waar een zwarte Chevrolet Caprice was geparkeerd. Hij vermoedde dat het een oude zwart-witte patrouillewagen van de MP was, afgedankt, ontdaan van de stickers, de lichtbalk en de antennes, de gaten dichtgestopt met rubberen pluggen. De sleutel zat in het contactslot. De stoel was versleten, maar de motor startte, de versnelling deed het en de remmen waren prima in orde. Reacher keerde het ding als een manoeuvrerend slagschip en reed naar McLean, Virginia, de ramen omlaaggedraaid en de radio aan.

Het bedrijventerrein was er een van vele, allemaal hetzelfde: bruin en beige, bescheiden belettering, keurige gazons, hier en daar groenblijvende struiken, laagbouw, twee, drie gebouwen per complex, verspreid over leeg terrein, met mensen die schuilgingen achter nietszeggende namen en getint glas in de ramen van hun kantoren. Reacher reed het terrein op waar hij moest zijn, langs een kniehoog bord met het opschrift EDUCATIEVE OPLOSSINGEN B.V., in een zodanig versimpeld lettertype dat het wel met een kinderhand geschreven leek.

Bij de deur stonden nog twee Chevrolets Caprice geparkeerd. De ene was zwart, de andere donkerblauw. Ze waren allebei nieuwer dan het exemplaar van Reacher. Het waren bovendien allebei echte burgervoertuigen, in die zin dat er nergens rubberen pluggen zaten en de portieren niet waren overgespoten. Het waren zonder meer auto's van overheidsinstanties, schoon en glanzend. Ze hadden allebei twee antennes meer dan de gemiddelde burger nodig had om onderweg naar het verslag van de honkbalwedstrijd te luisteren. De antennes op de zwarte auto waren korte naalden, die op de blauwe auto lange sprietten, geplaatst in een andere opstelling. Een andere golfengte. Twee verschillende instanties.

Transinstitutionele samenwerking.

Reacher parkeerde naast de beide andere auto's en liet zijn bagage in de auto liggen. Hij liep het gebouw in, door een lege hal met slijtvaste grijze vloerbedekking en hier en daar langs de wanden een varen in een pot. Er was een deur met het opschrift KANTOOR en een deur met KLASLOKAAL. Reacher deed die tweede deur open. Voor in het lokaal was een groen schoolbord. Er stonden twintig bankjes zoals je die in collegezalen aantreft, in vier rijen van vijf, stuk voor stuk met rechts een klein plateautje voor pen en papier.

In twee van de bankjes zaten mannen, beiden gekleed in een pak. Het ene pak was zwart, het andere donkerblauw. Net als de auto's. Beide mannen keken recht voor zich uit, alsof ze een gesprek hadden gevoerd, maar nu geen nieuwe gespreksonderwerpen meer wisten te bedenken. Ze waren ongeveer net zo oud als Reacher. De man in het zwarte pak was bleek. Zijn haar had een opvallende lengte voor iemand die in een auto van een overheidsinstantie reed. De man in het blauwe pak was ook bleek. Zijn kleurloze haar was met een tondeuse kort geschoren. Als dat van een astronaut. Hij had ook de bouw van een astronaut, of een turner die nog niet zo lang geleden was gestopt.

Reacher liep het lokaal in. Ze keerden zich allebei in zijn richting.

'Wie ben jij?' vroeg de man met het donkere haar.

'Dat hangt ervan af wie jullie zijn,' zei Reacher.

'Is het afhankelijk van mij wie jij bent?'

'Of ik het je vertel of niet. Zijn die auto's daar buiten van jullie?'

‘Is dat belangrijk?’

‘Veelzeggend.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ze verschillend zijn.’

‘Ja,’ zei de man. ‘Dat zijn onze auto’s. En ja, je bevindt je in een klaslokaal met twee verschillende vertegenwoordigers van twee verschillende overheidsinstanties. Voor een cursus Samenwerking. Waar ze ons gaan leren hoe we moeten omgaan met andere instanties. Vertel me alsjeblieft niet dat jij zo’n andere instantie vertegenwoordigt.’

‘Militaire politie,’ zei Reacher. ‘Maar maak je geen zorgen. Ik wil wedden dat er hier tegen vijven genoeg beschaafde mensen zullen rondlopen. Dan kun je mij vergeten en je met hen onderhouden.’

De man met het kortgeschoren haar keek op en zei: ‘Nee, het blijft bij ons drieën, denk ik. Het gaat om ons. Er zijn boven maar drie slaapkamers ingericht. Ik heb het gebouw verkend.’

‘Wat is dat voor rare overheidskursus met maar drie deelnemers? Zoiets heb ik nog nooit gehoord.’

‘Misschien geven wij de cursus. Misschien verblijven de deelnemers ergens anders.’

‘Ja, dat klinkt logischer,’ zei de man met het donkere haar.

Reacher dacht terug aan het gesprek met Garber in diens kantoor. ‘Mijn meerdere had het over het ontwikkelen van mijn carrière. Ik kreeg sterk de indruk dat ik moest leren in plaats van lesgeven. Daarna liet hij doorschemeren dat ik het snel achter de rug kon hebben als ik hard zou werken. Al met al denk ik niet dat wij de cursus moeten geven. Klonken jullie orders anders?’

‘Niet echt,’ zei de man met het kortgeschoren haar.

De man met het donkere haar reageerde niet, op een speculatief schouderophalen na, waaruit iemand met veel verbeeldingskracht zou kunnen opmaken dat zijn orders niet bepaald indrukwekkend waren geweest.

‘Ik ben Casey Waterman, FBI,’ zei de man met het kortgeschoren haar.

‘Jack Reacher, United States Army.’

‘John White, CIA,’ zei de man met het donkere haar.

Ze schudden elkaar de hand en vervielen toen in hetzelfde soort stilzwijgen dat in het lokaal had geheerst toen Reacher binnenstapte. De gespreksonderwerpen waren op. Reacher ging in een bankje achter in het lokaal zitten. Waterman zat links voor hem, White rechts. Waterman was heel rustig, maar waakzaam. Hij doodde de tijd en spaarde zijn energie. Daar was hij duidelijk geoefend in. Hij was een ervaren agent. Bepaald geen groentje. White evenmin, al was hij voor het overige in alle opzichten anders. White zat geen moment stil. Hij zat te wiebelen en te draaien en zich in de handen te wrijven en in het niets te turen, nu eens ver weg, dan weer dichtbij. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en maakte grimassen, keek naar links, dan weer naar rechts, alsof hij gevangen was in een constante stroom gedachten waaraan geen ontsnappen mogelijk was. Een analist, dacht Reacher, die jaren had doorgebracht in een wereld vol onbetrouwbare feiten, list en bedrog, hinderlagen en achterdocht. Hij had het volste recht om er een beetje geagiteerd uit te zien.

Niemand zei iets.

Vijf minuten later verbrak Reacher de stilte. Hij vroeg: 'Is er in het verleden een situatie geweest waarin we niet met elkaar overweg konden? De FBI, bedoel ik, en de CIA en de MP. Ik ben me niet bewust van grote problemen. Jullie wel?'

'Ik denk dat je de verkeerde conclusie trekt,' zei Waterman. 'Dit heeft niets met het verleden te maken. Het gaat om de toekomst. Ze weten dat we al samenwerken. Dat geeft ze de kans om ons uit te buiten. Denk eens aan de eerste helft van de titel van die cursus. Dit gaat net zo goed om forensische innovatie als om samenwerking. En innovatie betekent dat ze willen bezuinigen. We gaan in de toekomst nog veel meer samenwerken. Door onderzoekslaboratoria te delen. Ze gaan één nieuw complex bouwen waar ze ons allemaal in stoppen. Dat denk ik. Wij zitten hier om ze te vertellen hoe ze dat voor elkaar kunnen krijgen.'

'Dat is onzin,' zei Reacher. 'Ik weet helemaal niets van laboratoria of roosters. Ik ben de laatste op de wereld die je daarvoor moet hebben.'

'Dat geldt ook voor mij,' zei Waterman. 'Dat is niet mijn sterkste kant, om eerlijk te zijn.'

‘Dit is veel erger dan onzin,’ zei White. ‘Dit is een reusachtige tijdsverspilling. Er zijn zoveel andere dingen die veel belangrijker zijn.’

Wiebelend en draaiend en handenwringend.

‘Hebben ze jullie van een klus gehaald om je hiernaartoe te sturen?’ vroeg Reacher. ‘Werk dat je nog niet af had?’

‘Eigenlijk niet, nee. Ik stond op de nominatie om door te schuiven naar iets anders,’ antwoordde White. ‘Ik had net iets afgerond. Met succes, dacht ik, en kijk eens wat mijn beloning is.’

‘Je moet het van de zonnige kant bekijken. Je kunt lekker relaxen. Kalm aan doen. Ga maar lekker golfen. Jij hoeft niet te leren hoe je die samenwerking aan de praat krijgt. Onderzoekslaboratoria kunnen de CIA geen lor schelen. Die spelen geen rol van betekenis bij jullie.’

‘Straks loop ik drie maanden achter voor de klus waaraan ik op dit moment zou moeten beginnen.’

‘En dat is?’

‘Dat kan ik je niet vertellen.’

‘Wie doet dat nu?’

‘Dat kan ik je ook niet vertellen.’

‘Een goede analist?’

‘Niet goed genoeg. Hij zal dingen over het hoofd zien. Dingen die misschien wel van vitaal belang zijn. Je kunt die zaken maar heel moeilijk voorspellen.’

‘Welke zaken?’

‘Dat kan ik je niet vertellen.’

‘Maar wel belangrijk, toch?’

‘Veel belangrijker dan dit.’

‘Wat heb je net afgerond voordat je hiernaartoe kwam?’

‘Dat kan ik je niet vertellen.’

‘Waren dat werkzaamheden van uitmuntende aard waarbij je uitzonderlijk verdienstelijk gedrag hebt getoond in dienst van de Verenigde Staten op een positie met grote verantwoordelijkheid?’

‘Wat?’

‘Of woorden van gelijke strekking.’

‘Ja, ik zou zeggen van wel.’

‘Maar dit was je beloning.’

‘Dat geldt ook voor mij,’ zei Waterman. ‘Ik zit in hetzelfde schuitje. Ik zou alles kunnen herhalen wat hij net heeft gezegd. Ik zat te wachten op promotie. Niet hierop.’

‘Een promotie? Waarvoor? Of na wat?’

‘We hebben een grote zaak gesloten.’

‘Wat voor soort zaak?’

‘In principe een klopjacht. Een zaak van jaren geleden, honderd procent cold case. Maar we hebben hem te pakken gekregen.’

‘Je hebt de natie een dienst bewezen?’

‘Waarom wil je dat allemaal weten?’

‘Ik vergelijk jullie met elkaar. Ik zie niet zoveel verschil. Jullie zijn allebei goede agenten, allebei met een behoorlijke staat van dienst. Jullie worden als loyaal beschouwd, en betrouwbaar, en dus krijgen jullie klussen opgedragen die zinvol zijn. En nu plotseling dit als beloning voor je werk. Dat kan maar twee dingen betekenen.’

‘En dat is?’ vroeg White.

‘Misschien zijn er mensen in verlegenheid gebracht door wat jullie hebben gedaan. Misschien moeten ze het nu kunnen ontkennen. Misschien moeten ze jullie wegstoppen zodat niemand je meer ziet en aan je denkt.’

White schudde zijn hoofd. ‘Nee, ze waren er heel blij mee. En dat blijven ze nog jarenlang. Ik ben in het geheim onderscheiden. En ik heb een persoonlijke brief ontvangen van de minister van Binnenlandse Zaken. En niemand hoeft iets te ontkennen, want het was alles bij elkaar volstrekt geheim, niemand wist ergens van.’

Reacher keek Waterman aan en vroeg: ‘Kon die klopjacht van jou mensen in verlegenheid brengen?’

Waterman schudde zijn hoofd. ‘Wat is de tweede mogelijkheid?’ vroeg hij.

‘Dat dit geen cursus is.’

‘Wat is het dan wel?’

‘Dit is een plek waar ze agenten naartoe sturen die net een klus heel goed hebben afgerond.’

Waterman zweeg even. Een nieuwe invalshoek. Hij zei: ‘Geldt voor jou hetzelfde? Dat moet haast wel, want waarom zouden ze hier twee mensen met dezelfde achtergrond naartoe halen en niet drie?’